

ХУ2
Г-93

ПАВЛО ТИЧИНА

МУЗЫЧНИЙ РАНок
В
КОНСЕРВАТОРІЇ

ОЦІЛЕНЕ СЛАВАНЕ

ЛІСЕНКО

ТІГРІ

„МОЛОДЬ”

ПАВЛО ТИЧИНА

МУЗИЧНИЙ РАНOK
В
КОНСЕРВАТОРІЇ

ВИДАВНИЦТВО ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ»
КИЇВ-1955

и на вулиці зустрілись—
Лена з татусéм і я.
Йшов сніжок—і забілілись
наші вíї по краях...

Це було в неділю вранці.
Тротуаром люд спішив.
В Лени на ногах сап'янці,
синій на носках нашив.

На нашивах же білéнькі
дві ромашки розцвіли...
Лени ніженьки легенъкі
всіх нас уперед вели.

Навкруги Москва шуміла;
школярів трамвай повіз.
Шубка в Лени тепла, біла,
шапка з вушками униз.

Близ афіші Лена стала,
пальчиком по нíй вела:
— „Римський-Корсаков,—
читала,—
Лисенко...“— і знов пішла.

Й говорила, як ішла:
— „Не в саду та не в садочку,
а в двірці, на тім шпильочку,
білка там співа при всіх,
золотий гризе оріх...“

Це з „Салтана“. Є ще й власна
пісня в мене!

— Зветься як?
— „А вже весна, а вже красна!“
— Як і в Лисенка?
— Ну так!

— Звідки ж Лисенка ти взнала?—
Лена брови підняла
і з роз'ясненням сказала:
— Звідки? Мамонька дала.

Татко ж тут:— Моя Тетяна
з України. Це вона
про Хмельницького Богдана,
про Шевченка й Галана—

і про все розповідає
Леночці. Мала ж росте.
Хай в собі оберігає
дружби почуття святе!

Лена підбіга стрибками,
а із нею й я біжу.
— На „Салтана“ й ви ж із нами?
— На „Салтана“, — їй кажу.

Лені ж тільки вісім років,—
молоденька, що й казать!

Пройде тихо кілька кроків,
потім як почне стрибать!

І стрибає, і співає
про білянку, що в гаю...
— Татку! — враз вона питає:
Ми в консерваторію?

Татко каже любій доні:
— На концерт! Туди ж і йдем. —
Плеще Леночки в долоні:
— День ми добре проведем!

Тільки ж зразу і спинилася:
— Ой, а я скучаю вже!
Мамонька мені приснилася,
ще й якесь село...чуже.

Наче — літаків багато!
Наче й я, і ти, й пілот...
— Не журися! — каже тато. —
Мама прилетить от-от.

Я ж додав: — Як полетіла —
значить, буде й вороття.
Де ж працює мама мила?
— А на фабриці взуття!

Лена ж далі знов: — Лелії
снились, — каже, — й повно
трав...
— Дружби місячник в Софії! —
татко тут мені сказав. —
В делегації послали
у слов'янський дружній край.

О! Та що це... ми відстали?
Леночко, не поспішай!

Дід із нами порівнявся,—
під рукою в'язка книг.
—На гуляння? — обізвався.—
Ну а я... побіг, побіг!

На хвилину ж зупинився
й Леночку поцілував.
Потім зразу — де і дівся,
в людськім гаморі пропав...

—Хто це? — Лена запитала.
Татко їй: — Ай, сором, стид...
Никон Павлович! Не взнала?
Це ж учений, наш сусід!

Глянув тут на Лену татко,
Лена ж тільки очком блисъ...
Ой хорошеє дівчатко,
ще й на мене подивись!

Раптом бачим: шумно, живо,
гурт хлоп'ят на нас біжить.
Лена вправо, я ж уліво —
й розділилися умить.

Та хлоп'ята вже далеко —
грають в біготню прудку..
Так їм любо бігти легко,
підковзатись на льодку!

—А де ж татко? Ще загубиши...
Тротуар тісний — біда!
Лено, ти концерти любиш? —
Леночка відповіда:

— На концерти ж мене водять
щонеділі в цій порі.

Я люблю: як то виходять
тридцять три богатирі.

Знаєте, як Пушкін пише? —
„Море хвилі розколише,
закипить все навколо
ї понесе на береги“.

Кажуть, так і на Каховці? —
бризка море ... аж в лиці...
Чорнобривки й чорнобровці
збудували море це!

Оглянулися дві дами
і сказали: — Ще ж маля,
а вже, глянь, з богатирями
на світ очі розтуля.

— Осьде ї татко! Ну,
признайся:
де ти, татку, де ти зник?
— Потім, Леночко... Тримайся:
переходим на той бік!

В блиску, грохоті і дзвоні
підкотивсь якраз трамвай.
Плеще Леночки в долоні:
— От де їде! Ай-я-яй!..

Гляньте, над вікном трамваю
вісить он рушник ушир!
Татку, слухай, я читаю —
там написано: „За мир!“

По боках, де квіти рожі,
в два ряди слова ясні

(всі ж там букви прописні):

„Раз ми в дружбі, то ворожі
нам погрози не страшні!“

Галок пролетіли зграї;
не сніжок пішов, а сніг...
Дзенькнув дзвоник на трамваї—
і трамвай ізнов побіг.

— Татку! Ті, кого він возить,
всі за мир? Проти погроз?
Я ж кричу їй:— Одморозить
носика тобі мороз!

Три сніжком! Іще раз! Дужче!
Ач як носик твій горить... —
Очі їй стулились вужче,
Леночка аж тупотить.

Татка тут напали смішки:
— Ну ї чудна ж ти! Ой чудир!
Якщо ми йдемо ось пішки—
то хіба ж ми не за мир?

В нашій зоряній Вітчизні
всі за мир — це не забудь.
Люди в нас — стійкі, залізні,—
отже, ї ти такою будь!

Тупотиш, аж ноги скачуть.
Ну, а як же трударі?
Холод в морі — а не плачуть
тридцять три богатирі.

Лена очками ясними
глянула:— Та ж винна я!
Але що це — вже ї прийшли

ми?

Бач — консерваторія!

Ми з дорослими й малими
в двері втиснулись бочком.
Ось на вішалку здали ми
Леноччине пальтечко.

Роздягнувшись, до залу
вгору сходами йдемо.
Пушкінське у тakt помалу
нам співається само:

„Зорі неба в блискотінні,
хвилі моря в плюскотінні,
хмара небо запина,
бочка в хвилях порина.“

А у залі сміх і гамір,
гомонять там без кінця...
Та один у всіх нас намір —
швидше сісти на місця.

У дівчат біліють банти,
ще й по ленті у косі...
Враз дзвінок — і оркестранти
вийшли на естраду всі.

Потім вийшов і учений.
— Любі діти! — він почав...
..Бант на голові у Лени,
мов метелик, тріпотав...

— Татку! — Лена шепотіла, —
Никон Павлович? Еге ж?
— Люба наша молодь мила,
щастя світить вам без меж!

Никон Павлович з естради
так повів: — Добро! Тепло!

Від радянської це влади
стільки щастя вам прийшло!

А було ж то... скільки звідав,
скільки горя люд зазнав!
Смілих цар у тюрми кидав,
тяжко трудівник страждав.

Після Жовтня, як свободу
звоював народ у нас,
дружбу, і братерство, й згоду
ми зміцняємо весь час.

Чи то буря, грім чи блиски—
вдвох народам краще йти.
Український і російський—
це ж два рідній брати!

Рідній дружили здавна
й діячі передові.
А ще більше дружба славна
розрослась у дні нові.

Діячі тримались мужньо,
хоч і царський бив батіг!
Лисенку Миколі дружньо
Римський-Корсаков поміг.

В Петербурзі вдвох зустрілись
(це ж було давно колись)
і навіки подружились,
разом працювати взялись.

Слава ж дружбі благородній,
людям Києва й Москви!
Те, що ми даєм сьогодні,
слушайте ж уважно ви!

Він пішов. А на естраді
вже оркестр підготувався.
Всі ми ждали, слухати раді,—
 кожен аж вперед подавсь.

Скрипки злегка климкать стали,
ноту ля кларнет давав.
Звук із звуком помішали,
мовби хто там жартував.

Глянув тут на Лену татко,
Лена ж тільки очком блисъ...
Ой хорошеє дівчатко,
ще й на мене подивись!

На картині перед нами —
корабель, під ним — вода...
Римський-Корсаков, із рами,
на усіх нас погляда.

Поряд — Лисенка Миколи
теж портрет. Узор кругом.
Тихо стало! Лиш віоли
задзвеніли під смичком...

Чути: хвилі океану
розгойдались аж до дна...
„Казку про царя Салтана“
це оркестр розпочина:

„Зорі неба в блискотінні,
хвилі моря в плюскотінні,
хмара небо запина,
бочка в хвилях порина...“

Повідають звуки чисті,
як із моря на зорі
ось виходять молодисті
тридцять три богатирі.

Лена — бачу я — зітхнула,
щось немовби спомина,
Лена й оплесків не чула —
так задумалась вона.

Лиш тоді звела ясненькі
сині свої очі,
як заграли музиченьки
„Засвистали козаченьки
в похід сполуночі“.

Це „Тараса Бульбу“ грали,—
вже сурмили сурмачі...
Дужі, веселенькі
козаченьки засвистали,
засвистали козаченьки
сполуночі ідути.

Глянув знов на Лену татко,
Лена ж тільки очком блисъ...
Ой хорошеє дівчатко,
ще й на мене подивись!

Враз я чую шепіт Ленки
(аж заблисли в неї очі):
— Струнко їдуть козаченьки
в похід сполуночі!

Я ж шепчу їй: — За хвилину
спустяться вони в долину.
Буде ж ворог, буде знать,
як на нашу Батьківщину
та посмів він нападати!

Вороги хай брешуть,
дзвонять —
сила в нас: внизу, вгорі!
Нашу землю оборонять
славній богатирі!

Ціна 45 коп.

06/1
200

для МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Художник В. ЄВДОКИМЕНКО

Редактор К. Литвинчук
Художній редактор Р. Ліпатов
Технічний редактор Г. Мороз
Коректор С. Соболь

Тычина Павло Григорьевич.
Музыкальное утро в консерватории
(На украинском языке)

Здано на виробництво 6.IV. 1955 р. Підписано до
друку 11.VI. 1955 р. Формат 60×92¹/₈. Фіз. друк.
арк. 2. Умовн. друк. арк. 2. Обл.-вид. арк. 1,27.
Тираж 28 000. БФ 09248. Видавництво ЦК ЛКСМУ
«МОЛОДЬ», Київ, Ворошилова, № 3. Зам. № 211.

Книжково-журналльна фабрика, Київ, вул.
Воровського, 24.

Обкладинка надрукована в друкарні
«Радянська Україна».